

«Sempre he volgut ser pallaso»

Â **ENTREVISTA-TEATRE.** Un diumenge de finals de novembre ens trobem amb el reconegut actor **Jordi DÃ-az**, just abans d'actuar al **Teatre Kursaal** amb l'obra **Losers**. En Jordi es va donar a conÃ-ixer pel seu famÃ-3s paper de "Fede" a *El Cor de la Ciutat*. Atent i de bon humor, ens ofereix el seu temps per parlar-nos de la seva trajectÃ-ria i projectes.Â

En quin moment de la teva carrera professional et trobes?

Estic en un impàs. Un impàs curiós, ja que porto uns anys amb una activitat laboral molt bona... Jo suposo que és aquesta inquietud que tenim els actors, no? Que cada vegada que notem i sabem que se'ns acaba un projecte, ja estem nerviosos per saber què farem, i això ens atabala una miqueta. Però diguéssim que ara estic en aquell impàs en què he acabat un projecte molt important, de pes... Aquest projecte ha estat el rodatge de la sèrie de Televisió Espanyola *Isabel*, i seguidament, va ser posar-me a treballar amb els assajos de teatre de l'obra que estic fent ara, *Losers*. I en aquest moment, estic en aquest estat: saber cap a on m'embarco professionalment. Estic, podríem dir, "en un mundo de nada".

Què és per tu i com definiries un bon actor?

Per mi un bon actor és aquell que fa les coses difícilíssimes i te les mostren de la manera més fàcil del món. És a dir, aquella sensació que tens que el paper que està fent ell, també el pots fer tu. Són capaços de fer-te quelcom molt fàcil quan és realment difícil. En aquest sentit, parlo de quan s'ha de defensar un bon text o intentar donar la naturalitat absoluta que pugui necessitar un text. Deixant de banda els grans clàssics, que es poden fer d'una manera o d'una altra, que això també són formes d'enfrontar la manera de veure aquests clàssics. Però, que un actor pugui tenir aquesta força escènica i, a la vegada, la naturalitat de què et pugui atrapar des d'un primer moment és el què jo necessito d'un actor. L'Anna Lizaran ho tenia això!

Foto: Aida Solà

Molts et coneixen pel paper d'en Fede al Cor de la Ciutat. Com recordes aquella etapa?

Aquella etapa va ser estupenda. Jo li dec tot a aquell personatge. Gràcies a aquell personatge jo estic fent *Losers* ara. El Fede va ser la meva primera oportunitat professional que a mi se'm va donar i la vaig aprofitar al màxim.

El Cor de la Ciutat va ser una sèrie que va marcar un abans i un després. Imagina que la teva primera oportunitat de treballar en una de les sèries de més èxit de Televisió de Catalunya. Va durar 10 temporades, doncs imagina el què dóna tot això com a persona i com a personatge... Evidentment, dóna moltes coses. De tot el què va ser *El Cor de la Ciutat* per mi, em quedo amb les persones que he conegut i he treballat, que han estat meravelloses.

Quan la gent et para pel carrer et parla encara com el Fede d' *El Cor de la Ciutat* ?

Sí, alguna persona que altra, sí. Sobretot la gent gran, les tietes, les àvies... És normal. I és més, m'agrada. Perquè penso que hem de ser conseqüents amb les feines i els personatges que interpretem. El Fede és un personatge que va durar 8 dels 10 anys que va durar la sèrie. Vulguis o no has estat cada dia a casa de la gent durant molt de temps... I aquest fet té un pes important.

També vas tenir molt èxit amb el Mètode Grönholm. Què en destacaries de

l'experiència?

La meua primera oportunitat professional va ser *El Cor de la Ciutat*, en televisió. I *El Mètode Grönholm*, va ser una gran oportunitat professional al teatre. Em quedo també amb la gent amb què vaig treballar i compartir.

Teatre, televisió o cinema? Alguna preferència?

Tot actor et diria el teatre. Per mi, tots els conceptes són diferents. És a dir, totes les modalitats tenen el seu què. El teatre, evidentment, té l'essència del directe, del silenci, de la respiració, de control de les situacions del moment... Tot això té una adrenalina i té una mena d'estímul que no t'ho pot donar altres coses. És a dir, no t'ho pot donar altres medis d'interpretació (cinema o televisió). Però el teatre també té la seva part dura. Té la part dura en el sentit que el teatre et requereix una mena de sacrifici molt més dur que altres modalitats. Ara, també penso que cada cosa en el seu moment té el seu què.

Tot i això, jo no et puc deixar de dir que jo vinc del teatre. I la meua essència és el teatre. Jo m'he criat en un escenari.

Com portes la fama?

Jo molt bé! No veus que jo he estat peixater? Llavors, a mi ja em poden venir que jo ja sé quan ve la gent i com ve la gent. Realment no tinc problemes amb la fama. Si tota la fama que jo pugui tenir em comporta el què em comporta: que la gent em vulgui saludar, em vulgui conèixer, vulgui ser agradable amb mi i que em convidin a moltes coses... O que simplement la gent estiguin encantada de conèixer-me... Si és això la fama, la fama és genial!

Com acabes de comentar, abans de ser actor, vas treballar de peixater. Com vas fer el salt de la peixateria al món de la interpretació?

No passa, ho combina. Jo sempre he volgut ser pallasso. Jo sempre he tingut molt clar el meu ofici. L'altra cosa és que la oportunitat important em va arribar tard... Però el què he volgut ser, ho he sabut fer sempre.

Podríem dir, doncs, que des de petit tu deies: Jo vull ser pallasso...!

Sí. Quan jo tenia 5 anys vaig fer una obra amb l'esplai, "el nan belluguet", i em va tocar fer del "nan belluguet". I recordo que acabada la funció, tots els amics, tiets, família... Tots aplaudien de peu i tothom em deia que havia estat fantàstic. Jo vaig veure que allò era fantàstic. Vaig veure que realment jo volia ser actor... I a partir d'aquell cuquet he anat sempre fent cosetes, ja sigui a l'esplai, al col·legi, a l'institut... Després amb companyies, escoles de teatre... Sempre he fet coses de teatre. O sigui, el teatre ha estat una cosa que sempre he mogut. Ara, per viure, he hagut d'anar alternant les feines. I una part de la meua vida la vaig dedicar a ser peixater amb el meu germà, que és el peixater oficial de la família.

La teua persona normalment s'associa amb simpatia. Creus que a l'hora d'oferir-te papers, hi té quelcom a veure?

No. En el meu cas, no. Si que pot haver-hi projectes i casos puntuals que sí, que sigui així, però en general, no. El meu carisma potser encaixa en els papers que em poden proposar. Però no té perquè. És a dir, penso que la meua manera de ser no ha de ser, no ha d'influir en fer un paper o no d'un personatge.

Així penses que és positiu, perquè així pots encaixar en molts més perfils... No?

Almenys m'hi he trobat... Jo he fet molta comèdia. I en canvi, jo crec que a mi no se m'ha explotat dramàticament. Jo penso que tinc un pols dramàtic boníssim. M'agradaria que em sortís la oportunitat... Però també penso que hauria de trobar un director que em sapigués treure el meu costat dramàtic... Però penso que potser es pensen que no tinc les característiques adequades per fer-ho... No ho sé!

Fora de la feina, quines aficions tens?

Sóc una persona que m'agrada molt estar a casa. Disfruto estant a casa meva. M'agrada la cuina i la música. Estic tot el dia escoltant música amunt i avall. M'agrada veure els amics i passejar per la platja, que la tinc davant de casa meva... Però no tinc aficions rares. Tinc les aficions normals, d'una persona normal.

Anant a l'obra que presenteu a Manresa, *Losers*. Sembla una història divertida. És una comèdia per riure o també hi ha espai pel drama?

Losers està definida com una comèdia romàntica. Una comèdia romàntica, doncs, té aquell punt que et toca una mica la pell, però no arriba a ser dramàtic. És una comèdia romàntica que et pot fer reflexionar i pensar amb certes coses. En què, amb una cosa o altra, el públic sempre s'hi sentirà identificat, perquè parlem i toquem molts temes. A *Losers* parlem d'una parella en què es coneixen, que són, simplement, dues persones, amb les seves virtuts i les seves inseguretats i amb les pors. I que se les transmeten i les comparteixen... A partir d'aquí, fan un viatge, i aquest viatge porta i comporta moltes coses...

Què creus que aportes a l'obra?

El 50%, hehe. Per mi, ha estat una feina maquíssima treballar amb l'Alba i, sobretot, perquè jo no m'havia trobat mai en un projecte d'aquestes característiques: una obra de dos... Però després hi ha un handicap de feina que mai m'havia trobat, i és que l'obra l'ha escrit la mateixa persona qui l'ha escrit. Realment, ha estat un treball molt gratificant. I puc assegurar-te que jo sóc una persona que ser diferenciar la meva feina, de la meva vida personal. Però, en canvi, amb *Losers*, durant el procés d'assajos, sí que t'he de dir que una miqueta, el Manel, el personatge que interpreto, me'l vaig endur una miqueta a casa, perquè vaig haver de rascar una mica més del què jo acostumo a rascar-me, normalment en un projecte.

Què tal és la sintonia amb l'Alba Florejachs damunt l'escenari?

Molt bona, la veritat. Des del primer dia hi ha hagut bona sintonia i hem anat creant aquesta complicitat necessària per tal de fer un bon paper.

Finalment, com et veus d'aquí uns anys? Algun somni per complir?

Ui, no ho sé, ja es veurà! No sé on m'imagino ni sé què faré. Ni tant sols sé si continuaré sent actor. Mai se sap, la vida... Somnis? Algun que altre, però no el diré perquè no s'han de dir per complir-se.

I com veus el futur de la cultura?

Si tot segueix com fins ara, fotuda. Ens la tracten molt malament i penso que la cultura és un dels pilars importants de la nostra societat. S'ha de cuidar i apostar-hi més.

Foto: Aida Solà